

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

IX Premi Literari Sant Jordi 1998

PREMI NARRACIÓ PER A JOVES

La dolça tristesa de l'oblit d'Olimpia Martí Amigó

L'estiu havia tornat a néixer entre els matolls, el riu i l'arena del meu poble. Es podia sentir ja l'olor de la terra humida que anunciava l'arribada del bon temps. Feia algunes nits que em costava molt dormir degut a la calor. La meva tieta Jodie es negava a treure'm la gruixuda manta que tan bé m'havia anat durant l'hivern; senzillament es limitava a dir que encara bufava el Set Stream i que segurament tornaria la frescor a les nits. La realitat fou ben al contrari, aquella calor anunciava l'esperat estiu; quedaven pocs dies per acabar definitivament les classes i les panes de viure intensament aquells mesos de sol ardent se'm consumien. Finalment va arribar l'esperat dia; aquella tarda feia molta calor, semblava com si d'un moment a l'altre els vidres de les finestres de classe s'haguessin de fondre i les persianes, esclaves dels anys que duïen penjades, feien l'afecte d'anar-se a desplomar, en sec, i de caure sobre els nostres caps roents. La Wendy, la nostra professora, suava de valent. Les seves paraules assossegades pronunciaven amb una certa il·lusió dessitjats d'un bon estiu.

Ja havíem acabat l'últim curs a l'escola que pràcticament ens havia vist néixer a tots; havia costat, però per fi, aquella tarda sortiríem, per darrer cop, per la porta principal d'on tantes vegades havíem intentat "fugar-nos". No sé per què, però aquells instants em semblaren especials. Érem tots allí; asseguts cadascú a la seva cadira de sempre i escoltant la Wendy. Segurament, era l'última vegada que estàvem tots junts. No és que sempre hi hagués hagut una harmonia aclaparadora entre nosaltres, però suposo que en el fons tots en teníem un bon record. L'hora dels adéus va ser molt emotiva, evidentment, alguns era el primer cop que els veia plorar i uns altres ja m'havia acostumat a veure'ls-hi. Els bons moments banyats de rialles ingènues passaven a ser un vell record de l'escola i l'any vinent ens tocava viure l'apassionant aventura d'entrar a l'institut.

Després d'acomiar-nos vaig sortir amb bicicleta amb en Paul, era el meu millor amic, anàvem junts des de molt petits i ens unia una gran amistat.

En Paul havia estat malalt i feia ja molts dies que les meves cames necessitaven una mica més d'activitat que anar de col·legi a casa i de casa al forn de dues illes més enllà d'on vivíem la meva beta i jo. Ens en vàrem anar fins a la vora del nostre llac, anomenat Colengde des de l'arribada dels holandesos a la nostra illa; però a en Paul i a mi no ens agradava gens aquell nom i is de ben petits li dèiem: "mitja lluna". Era el nostre refugi, l'únic floc on ens sentíem segurs; feia molts anys que ens hi veníem a banyar cada dia, sobretot als estius calorosos i avorrits que fins llavors havíem viscut. Era un llac transparent, on fins i tot s'hi podia veure el terra, recobert de còdols blancs i perfectament allisats. Al costat del llac, una mica més amunt d'on normalment deixàvem les vicis, hi havia un gran roure, era molt vell i semblava com si els anys li pesessin massa, ja que estava completament encorbat de cara al "mitja lluna"; des d'allí, en Paul i jo ens hi podíem tirar i així la remullada era més espectacular. Aquella tarda fou molt tranquil·la, no hi va haver res que la pogués espatllar, fins i tot arribarem pedant, al punt on el riu Rakaia s'unia al llac. Aquella plenitud de veure l'enorme salt d'aigua que tenyia l'anima de la dolça serenitat de la naturalesa, em feia creure que algun dia arribaria a conèixer el meu pare. Asseguts sobre una Bran roca vora el riu vam poder observar com anaven caient les ombres dels arbres i començaven a brillar algunes estrelles en el focs del Gel blau que s'enfosquia. Després d'haver-nos remullat prou bé, en Paul i jo vàrem marxar cap a casa, la meva beta Jodie ja m'esperava fora la Aorta i només veure'm cridà:- "Tallulah!, t'han acceptat al curset de poesia per a joves d'aquest estiu! "-. Jo vaig saltar d'alegria, no m'ho podia creure, m'hi havia inscrit però convençuda que el poema que havia presentat no era prou bo perquè m'agafessin.

Vaig entrar ràpidament cap a casa i vaig omplir de petons a la meva beta.

Vivíem en una casa de fusta, prop del poble. Era una casa vella, havia estat del meu avi que després de molts anys de treballar amb la civada se la va poder comprar. Tenia moltes habitacions, un petita sala d'estar que sempre romania desordenada, un jardí, on i plantàvem maduixeres i una gran diversitat de flors, i també una enorme cuina, on passàvem la majoria de les hores; allí fèiem tots els àpats, jo estudiava i la Jodie planxava o es dedicava a escriure Llargues cartes a la seva amiga Paula de Wel- lington. Aquell vespre n'estava escrivint una, i jo, emocionada pel curset, vaig començar a fer-li tot tipus de preguntes sobre la Paula.

Tot d'una vaig mirar a través de la finestra de la cuina on la foscor del jardí desdibuixava, puny, una lluna quasi plena enmig d'un cel de terror, embolicada per uns llargaruts núvols grisos. Jodie també s'ho estava mirant i decidírem sortir al jardí per engronxar-nos amb el trapezi. Allí, assaborint la frescor de la nit, la meva beta, amb la mirada perduda, començar a recordar tots aquells records de joventut i amb veu alta recordà petits instants de les inacabables xerrades sota la lluna dels estius al jardí on ara érem Jodie i jo.

- "La Paula era com la meva segona germana, la teva mare Sheryl, ella i jo vàrem viure tota l'etapa adolescent juntes, unides per les mateixes inquietuds, pels mateixos ideals i pels mateixos somnis "-. Jodie va fer un silenci molt breu i continuà explicant-me que ho varen compartir tot fins que l'amor va aparèixer amanint una amistat que ja era prou consistent. Després de xarrupar l'últim glop de cafè que feia estona que duia entre les mans, prosseguí: -"La Paula va conèixer en John, un noi divertit i educat amb rialla burleta que mesos més tard es convertiria en el seu marit. Per motius de feina es traslladaren a viure a Wel- lington i ja fa més de deu anys que no la veig "-. Llavors s'aixecà del trapezi i com si estigués recitant una obra teatral em parlà de la Paula sense ni tan sots respirar.

L'únic que tenia d'ella era una pila de records i uns quants folis amb un seguit de Metres refinades i ben pintades que Jodie veia amb borrositat cada cop que els seus ulls les miraven.

Quan la meva beta acabà de parlar-me de la Paula es féu un llarg silenci, no era molest però tampoc del tot agradable. La remor dels arbres del jardí era acompanyada pel suau lliscar de l'aire entre les cordes del trapezi, l'ambient s'anava perfumant de misteri i de cop i volta vaig decidir trencar aquell silenci i preguntar directament a la Jodie sobre la meva mare. Ella em mirà i els seus ulls es cristal· litzaren, els seus llavis es feren petits, el seu rostre va perdre el color càlid de la nit i les seves mans s'aferraren a les meves.

La foscor m'ajudava a obrir-me al passat, a aquell temps que m'era desconegut. Volia omplir com fos aquell buit d'ignorància que havia dut sempre amb mi.

Finalment una veu dolça i còmplice començà a donar sonoritat a aquell instant.

Jodie com si m'expliqués un comte de quan jo era petita, se submergí en el record de la seva germana Sheryl, la meva mare:

- " La meva germana Sheryl era preciosa, tenia els ulls tímids i de color del blat, com tu, Tallulah. "- Vaig sentir una mena de calfred que em recorria el cos però per res del món vaig voler interrompre la meva beta.

- " Tenia els cabells llargs, castanys i molt llisos; eren la meva enveja. Sempre duia un somriure melancòlic dibuixat als llavis prims i fins, que tenia la mania de mossegar-se. Era dos anys més petita que jo i d'alguna manera jo li feia com de segona mare. "Vaig somriure i ràpidament vaig pregar-li que continués.

- " La seva mirada era tot un enigma, era capaç d'entendre't o de fer-te posar nerviós, era una mirada alegre però reservada, distant però directa, es podria dir que la teva mare parlava amb la mirada, la veritat és que era molt callada però els seus ulls càlids parlaven per ella.

Tenia la virtut de fer-te somiar i dur-te al paradís que la seva imaginació fabricava amb petits trossos de la seva estimada vida, era molt feliç; la teva mare era, senzillament, un encant. La melodia dels seus ulls feia anar en doina a la majoria dels nois del poble, però fou el teu pare qui va tenir la sort de tastar aquells llavis amb gust de maduixa i olor de menta. La teva mare n'estava molt enamorada i el teu pare es desfeia cada vegada que la veia sortir per aquesta Aorta amb un del seus vestits curts i de colors vistosos; passejaven llargues hores per la vora del Ilac a on ara, to i en Paul, us aneu a banyar. La teva mare no deixava de parlar d'ell durant tot el dia; era la persona més feliç que he conegut mai. Però va arribar un dia que entra a casa sobreixint d'alegria i regalimant felicitat pels seus somriures d'una manera especial, me la vaig quedar mirant amb uns ulls interrogants, ella girà el cap i em féu Pullet.

Vaig agafar-la de la ma i vaig preguntar-li què era allò que l'estava fent tant feliç. Ella es posà les mans al ventre i digué: estem esperant un fill i això és la millor sensació que he tingut mai, serà una nena i rebrà el nom de Tallulah. "

Un somriure va sobresortir dels meus llavis callats, mentre un lleuger nus inoportú, s'instal·lava, a poc a poc, a la meva gola. No m'acabava de creure el que havia sentit, la meva beta em mirà amb dues llàgrimes a cada ull a punt de saltar i llavors m'abraçà d'una manera com no ho havia fet mai. Lentament unes gotes salades, plenes d'una barreja de tristor i ràbia, regalimaren per les meves gafes.

Després d'uns instants emotius i plens de vells records decidírem anar-nos-en a dormir.

L'endemà havia de matinar, començava el meu curset de poesia.

Aquell matí em vaig despertar a puma de dia. Acabava de sortir el sol i el gall feia estona que cantava. Ja de bon matí la calor feia acte de presència. '

Jodie devia fer estona que s'havia llevat, ja era a l'hort amb les maduixeres i les seves flors. Quan va veure'm sortir per la Aorta del darrere, la que donava a l'hort, va somriure i amb la seva delicadesa em dedicà un doll bon dia. Després de fer-li un petó vaig anar fins a la cuina, on unes torrades untades de mantega i melmelada m'esperaven assegudes sobre el meu plat. Quan vaig acabar d'esmorzar el sol brillava amb més força que mai, vaig afanyar-me a anar a posar l'aire a les rodes de la bicicleta i sortir cap al centre de la

ciutat. Era el meu primer dia al curset de poesia i no volia fer tard. No coneixia ningú, només sabia el nom del que havia de ser el meu professor, es deia William.

Vaig arribar just a temps, l'institut tenia les portes obertes i vaig arribar-me a la secretaria per informar-me a quina aula es feia el curset. Allí, una senyora gran em mirà de fit a fit des de darrere les seves ulleres gruixudes i m'ho indicà. Havia de pujar fins al segon pis i després girar a l'esquerra, era la primera classe d'aquell passadís fosc i ample. Vaig asseure'm en una de les cadires de >a quanta fila, volia passar desapercebuda, d'alguna manera la meva vergonya encara en feia de les seves en els moments menys esperats. En William entrà darrere meu i amb una salutació d'ulls es féu amb el meu interès. Es va presentar amb un senzill bon dia i la delatació del seu nom; de seguida ens va fer entendre, a la colla de quinze alumnes que havíem tingut l'accés a aquell curset d'estiu, grans eren els objectius d'aquelles classes i ens explicà que cadascú duia la poesia dins seu i que, segurament, l'únic que aprendríem aquells dies seria a plasmar-la en el paper.

Aquella nit no vaig poder dormir, no comprenia aquella suor freda que em remullava el call; vaig decidir sortir al jardí i gronxar-me en el meu trapezi, on de ben petita, Jodie m'acaronava els cabells als capvespres d'estiu. Vaig altar la vista i un espectacle immòbil format per milers de puts brillants van dur-me els seus ulls, incandescents com els estels.

Què devia tenir en William d'especial que m'havia pres el son ? No ho sabia, tot i que no vaig tardar gaire en descobrir-ho.

El matí següent vaig tornar a assistir a classe, aquest cop, puntual com el camió que du la llet als matins. Les dues hores que durava el curset van durar tant poc com un caramel a les mans d'en Paul; era un llamener dels que ja no se'n troben. En William ens demanà, després d'estar-nos donant consells de com havíem d'extreure la poesia de dins nostre, un breu poema per al dia següent sobre el que volguéssim. Quan ho vaig sentir pronunciar, a través d'aquella esquadada veu que provenia d'uns llavis molsuts i delicadament perfectes, em vaig estremir. No podia escriure, d'un dia per l'altre, un poema per ell, necessitaria mesos per a adequar unes línies que s'ajustessin a la seva mirada; no, m'era impossible.

Aquella tarda vaig anar a buscar en Paul a casa seva amb la meva bici, m'era necessari sortir de la meva cambra on, des que havia arribat del curset, no m'havia mogut cavil·lant sobre de què podia escriure el poema i com escriure'l. En Paul estava a punt de posar-se a berenar i jo el vaig invitar que n'agafés una altra ració i ens n'anéssim al "mitja lluna" a passar la tarda.

Ell va estar encantat i després de treure la bicicleta del garatge on el seu pare guardava el cotxe, sortírem disparats cap al nostre racó, el llac d'uns somnis que ens alimentaven la imaginació, per fer-nos volar fins als indrets que nosaltres desitjàvem.

De ben petits, ens passàvem les tardes parlant dels països i ciutats que ens agradaria conèixer i ens inventàvem milions de formes per arribar-hi. Érem al continent més petit del món i no coneixíem res més que la nostra ciutat d'Hokitika. Tots aquests records em vingueren al cap mentre en Paul i jo enfilàvem l'última pujada fins al llac, vaig explicar-li a en Paul i li vaig proposar que aquella tarda tornéssim a fer el mateix. Ell em va mirar amb uns ulls d'admiració i deixà anar: - " Tallulah, cada dia em sorprèn més, ets com el temps: mai saps què farà demà"- . Jo me'l vaig mirar sorpresa i mentre l'avançava amb la

bici, vaig cridar: - " Qui arribi l'últim es queda sense berenar!"-. D'aquesta manera la pujada es feia menys pesada i arribàvem a dalt més ràpid. Un cop asseguts a la nostra pedra de sempre, ens repartírem els entrepans com els bons germans i vam començar una conversa força interessant. En Paul començà preguntant-me a quin país desitjaria passar jo una llarga temporada. Vaig dir-li: - " L' Índia crec que seria el país que en aquests moments escolliria "Ell em va mirar sorprès i em feu la corresponent pregunta de: -"Per què te n'aniries a l'Índia?" Jo vaig posar aquella cara de circumstàncies que sempre se'm dibuixa quan em fan sentir fora de foc, però tot i això vaig respondre-li: - " Allí, m'han dit que hi ha molts nens odes, com jo i m'agradaria conèixe'Is"- . En Paul va restar callat uns instants, semblava afectat tot i saber que la meua mare era morta des del mateix moment del meu naixement. Va mirar-me amb aquells ulls que sabia posar ell de bon nen i em digué: -" Et fa res si et pregunto una cosa una mica delicada?, és que fa molt de temps que em ronda pel cap." Jo vaig respondre-li que sí que ho podia fer, però no m'imaginava pas què volia preguntar-me.

- "N'has sabut res més del teu pare, després que se n'hagués anat enfurismat per la mort de la teua mare? "-.

- " No, l'únic que sé, és que els motius pels quals se'n va anar foren perquè li digueren que la meua mare i jo havíem mort durant el part, el metge encarregat de dir-li-ho no va ser a temps per tornar-te a avisar que a mi m'havien aconseguit reanimar i que era viva. El meu pare se'n va anar lluny d'aquí, sense saber que tenia una filla que el necessitava. No tinc l'esperança de tornar-te a veure mai més, qui sap, potser torna a ser casat i ha tornat a tenir fills o potser fins i tot ,j a és mort; això no ho sabré mai . "

- " I tu, en quin país o ciutat t'agradaria anar?" - Vaig preguntar-li ràpidament a en Paul per trencar aquell moment tan tens al qual jo, amb les meves paraules, havia conduït. En Paul es va sorprendre de la meua pregunta però animat pel canvi de terra em seguí.

- " A mi m'agradaria anar a Estats Units o a Europa, diuen que hi han ciutats molt grans i que hi ha edificis tan alts com aquestes muntanyes, a on ara s'asseuen dos "crescudets" infants que s'esmeren per recordar aquelles converses infantils, mentre s'estan perdent el preciós Present. Viu el moment Tallulah!."

Una cosa així m' havia semblat sentir aquell matí de boca d'en William, i si hi pensava bé tenia tota la raó del món. Quan arribés a casa, escolliria el millor racó del meu jardí, m'hi asseuria i alçant la vista començaria a donar forma al poema que havia d'entregar l'endemà.

Quan vaig arribar a casa el sol feia una estona que s'havia post i Jodie ja m'esperava amb els braves oberts. La meua tieta m' havia fet de mare tots aquells anys i junt amb en Paul era la persona que més m'estimava. Per sopar, aparegueren les habituals albergínies de cada vespre, des que la meua beta es dedicava a conrear-ne al seu "hortet" , la nostra dieta s'hi basava . Sofregides, escalivades o farcides, bé, el fet és que cada dia per sopar, durant festiu, hi havia albergínies. Quan vaig acabar de sopar, vaig sortir fora al jardí i vaig escollir un bon racó on pogués escriure tranquil·lament alguna cosa semblant a un poema. Vaig alçar la vista i de seguida se m'acudí un bon terra a qui dedicar el meu escrit; la lluna brillava amb força i vaig decidir que ella seria el títol d'una poesia que poques hores després els ulls d'en William assaboririen amb aquell deliri que les seves pupil·les no sabien dissimular.

LLUNA

Mitja nit,
un cúmul de núvols t'envolta,
flotes en l'univers dels estels
sense mots,
sense paraules
que podrien esdevenir sordes
amb una tendra mirada
dels qui et busquen.

La teva llum clam
il·lumina,
els somnis més remots
dels viatgers del cel.

El vent retalla les fulles
amb el ganivet de la nit,
mentre l'observes,
enmig de la foscor.

Em vaig tornar a llegir aquestes línies una vegada rere l'altra, no m'acabava d'agradar, però a les persianes dels meus ulls els costava moltíssim mantenir-se obertes; per tant, vaig decidir anar-me'n a dormir. El dia següent m'esperava un llarg dia, a més a més, el curset de poesia començava força d'hora .

El matí següent em vaig llevar tardíssim, només vaig tenir el temps just d'agafar la bicicleta i l'esmorzar es va haver de quedar endinsat en aquell plat durant tot el matí, però va valer la pena quedar-se amb gana ja que aquelles dues hores de curset foren, de llarg, els instants més "perfectes" de tot festiu. En William, després de llegir en veu alta un parell de poemes dels meus companys, em va demanar, amb aquella cara d'angelet que només sabia fer ell, que recités jo el meu escrit. Una calor impressionant m'envaï tot el cos, suava i no ho podia controlar. Vaig llegir-te i els ulls d'en William restaren tancats fins al seu acabament, em sorprengué la seva actitud i ell del meu poema, així m'ho va fer saber quan jo ja era asseguda a la meva cadira i després de comentar-te a la resta de la classe, ens demanà que n'escrivíssim un altre, si podia ser, per al dia següent.

La classe d'aquell matí m'havia impressionat. En William ens parlava de l'expressió de les paraules que desembocaven amb el sentit dels sentiments, de les infinites raons per posar, o no, un mot enmig d'un escrit, de la interpretació de l'oient o lector segons ell mateix, basant-se en la seva idea del terra que to podies estar explicant.

Quan vaig ser a casa, dinant amb la meva tieta Jodie, encara seguia immers en el significat de tot el que havia escoltat a classe, realment m'havia agradat. Mai no havia tingut el gust de sentir tantes paraules ben dues a la vegada.

Aquella tarda el sol brillava amb força, vaig anar a buscar en Paul per anar a banyar-nos al " mitja lluna", no va poder acompanyar-me, no es trobava gaire bé, tenia febre i feia molt mala cara; així que me n'hi vaig anar jo sola. El camí amb bicicleta fins al llac fou un passeig tranquil i plàcid, ben diferent de quan hi pujava amb en Paul fent carreres.

Els camps d'ordi daurats pel sol a una banda i a l'altra, aquell aire humit que amb prou feines bufava i el silenci que m'acompanyava en aquells instants em varen confondre, tenia la sensació de ser algú altra, que aquell paisatge on havia crescut s'hagués transformat, segurament aquells sentiments eren fruit dels mots d'en William que encara brollaven pel meu cap.

Quan vaig ser al "mitja lluna" , em vaig asseure a la roca de sempre i mirant-me les aigües del llac, se'm començaren a ocórrer petites frases que podien anar dedicades al poema que l'endemà havia de dur a en William.

Vaig treure la meva llibreta on acostumava a escriure des de petita i lentament vaig anar redactant el que després es convertí en uns tímids versos per a en William.

CAPVESPRE

Cau el teló del dia
mentre to t'endus
la màgia del sol.
Les fulles dels arbres
es tanquen i les roses
s'adormen, mentre tu,
els cantes un "bona nit".
Neix la nit
amb els seus fidels brillants
i la mare lluna,
mentre tu, tendrament,
els regales la llum.

Al matí següent vaig arribar a classe deu minuts tard, però tot i això, en William em dedicà un d'aquells somriures, amb què tendrament et deia "bon dia". Vaig seure a la meva cadira i de seguida ens preguntà si havíem escrit alguna coca. Alguns dels meus companys respongueren que no, per manca de temps i altres, com jo, vam fer que sí amb el cap.

La vista d'en William es decantà cap a la zona on sèiem la Meg, una noia que devia estudiar a la universitat i jo. Jo em vaig mirar a la Meg pensant-me que era a ella a qui en William es dirigia i de sobte ell digué:

- " Tallulah!, és a to a qui em refereixo, vull que llegeixis el que has escrit si no et fa res".

- " No, vull dir sí, bé tant és, el fet és que no és gaire llarg i

- "Això no importa, l'important és que hagi escrit alguna cosa, no et sembla? "

- " Suposo que sí"- . Em vaig anar i amb la veu quasi tremolant vaig llegir el poema que la tarda anterior havia escrit només pensant en l'home de la meua vida.

De seguida que vaig acabar en William em felicità, li havia agradat. Després em va preguntar si anava dirigit a algú en especial aquell punt escrit. Vaig restar callada uns segons i finalment vaig assentir amb el cap i amb la meua mirada va entendre que no em demanés a qui. Només jo sabia a qui anaven dirigides cadascuna de les meues línies i no ho volia pas compartir. Les dedicava al meu pare desconegut, al pare que m'estimava sense conèixer, encara que sabia que mai no les podria sentir. Sempre que pensava en ell, sentia confusió i els meus ulls ardents, símbol de l'absència de records, em feien vessar llàgrimes roents per algú que ni tan sols sabia si existia.

Des de molt petita m'havia imaginat el meu pare com un home amable, tranquil, intel·ligent, doll amb totes aquelles virtuts que jo creia més importants, era com si m'hagués construït un ideal de pare per no sentir-me tan buida.

La classe d'aquell matí em va passar volant i quan vaig sortir, després d'acomiar-me d'en William, vaig anar a veure en Paul; seguia tenint febre i la seva cara no havia millorat pas gaire. Vaig fer-li companyia una llarga estona i vaig anar corrent amb la bicicleta cap a casa. A la cantonada de la sabateria d'en Henri, no vaig parar-me a mirar si venia cap cotxe i de cop i volta un auto de color blau em va fer caure de la meua bicicleta i em feu rodolar un parell de metres. Vaig aixecar-me i després de comprovar que no tenia res més que una pelada al genoll esquerre, vaig alçar la vista i vaig descobrir en William!.

- " T'has fet mal, Tallulah?" -

- " No, no és res, només una pelada aquí al genoll". –

- " No t'he vist, em sap greu de debò que no et fa mal res?"-.

- " No, de veritat, estic bé, i la culpa ha estat meua, m'hauria d'haver aturat a l'encreuament, però anava embalada i com que en aquestes hores no passa mai ningú, no he frenat".

- " Bé m'alegro que no t'hagi fet gaire mal, vols que et dugui a casa? Pots pedalar?"-.

- " Clar que puc pedalar! i gràcies, no cal que em duguis a casa, fins demà, d'acord?. "

- " Sí, molt bé. Ah! Tallulah, demà sigues ben puntual, anirem a fer una visita pel poble i ens quedarem a la platja major descrivint tot el que hi veiem. Et sembla bé?"

- " Sí, fantàstic, seré puntual, t'ho prometo. Adéu! "

- "Adéu! i cura't el genoll ! "-.

Aquesta última frase d'en William jo ja la vaig sentir de puny, ja corria amb la bicicleta cap a casa, on la meua tieta Jodie m'esperava al costat del meu plat ple fins al capdamunt.

Quan vaig arribar, suada i amb el genoll pelat, la meva beta s'espantà, però jo li vaig explicar detalladament com havia anat tot i com s'havia portat de bé en William després de l'accident, s'havia mostrat molt amable i visiblement afectat. Era un encant.

Vaig dinar molt bé, almenys no hi havia hagut albergínies com en els sopars. Vaig sortir fora al jardí, feia molta calor i em vaig estirar amb una tovallola a la gespa. Vaig adormir-me i els somnis van recobrar la màgia de la foscor sense estels, s'hi estava tan bé allà a fora!, jo ja estava molt torrada pel sol dels dies anteriors, però m'agradava veure com la meva pell s'enfosquia, mentre els meus cabells rossos i llargs s'anaven emblanquint. Era una de les coses que més m'agradaven de l'estiu, junt amb les tardes al "mitja lluna" i les classes d'en William, que aquell estiu havia tingut la sort d'assistir. Adormida sobre la gespa fresca del meu jardí recordava l'accident d'aquell matí amb en William, s'havia comportat d'una manera tan maca De fet, tot ell era un somni fet realitat, d'alguna manera ell estava donant la màgia a l'època més viva de l'any, al naixement del sot que brilla per despertar el camp, a la claror de les nits amb l'esfera blanca anomenada lluna i tots els seus diamants decorant el cel càlid de les nits d'estiu. Sí, ell era el meu somni, que provocava la confusió d'aquells moments i la incertesa del que estava creixent a dins meu. No li podia escriure grans poemes perquè senzillament ell ja n'era un.

Al matí següent el sot tornà a néixer, retallant el contorn de les muntanyes del nord i donant color a un nou dia. Vaig arribar molt puntual al curset i els meus companys encara no hi eren, vaig anar fins a la cafeteria de l'institut per comprar-me alguna cosa per menjar i allí em vaig trobar en William:

- " Ei!, Tallulah!, què fas per aquí tan puntual?"

- " Ah, hola William! doncs mira, m'he llevat aviat i he decidit de venir a esmorzar aquí."

- " Què vols?, va tria, que et convido jo!"

- " No!, ja m'ho pago jo, que la meva beta m'ha donat diners."

- " Bé, com vulguis. Vius amb la teva beta?"

- " No, bé... sí, sí que visc amb ella. I to què fas per aquí tan d'hora?"- Vaig voler canviar ràpidament de terra, no tenia panes d'explicar-li la meva vida.

- " Doncs jo he vingut abans ja que havia d'arreglar uns papers, perquè me'n vaig d'aquí a tres dies cap a Warborough. "

- " Per què? Per què to n'has d'anar?".- Me'l vaig mirar desdibuixant un somriure i sense comprendre la seva marxa.

- " Bé..doncs..., m'ha sortit una altra feina en un altre institut ime'n vaig. No em diguis que m'enyoraràs..?.

- " Home... no, no és això, però has estat el primer professor amb qui hi he pogut parlar, per qui m'he posat a treballar un estiu, el primer professor que m'ha atropellat

- " Ja, ja... no pateixis em sembla que tinc la teva direcció i prometo escriure't, què et sembla? "

- " Ah, doncs fantàstic, em farà gràcia rebre, algun dia, notícies teves. " "

- "Me n'alegro, tot i que no em fa cap gràcia haver de marxar; aquí, d'alguna manera he retrobat el que fa is uns anys vaig perdre, m'ha agradat molt tornar a Hokitika i descobrir que tot segueix al seu lloc. " "

- " Em fa l'efecte que ja és l'hora de començar, hauríem d'anar cap a classe oi William? "

Mirant-se el rellotge.. - " Ui, sí, corre, que avui tenim el temps just! " "

Vàrem anar cap a la classe, a buscar la resta dels companys i vam sortir a passejar pel poble, vam fer cap a la plaça major on hi havia aquella tranquil·litat tan característica d'Hokitika.

M'encantava aquell poble!, després de donar un tomb per la plaia tot cercant ombres, ens vàrem asseure sobre un rònc banc, amplès i d'un color indescriptible. En William ens repartí un foli per a cadascun de nosaltres i ens proposà que descrivíssim tot el que vèiem. Jo només el veia a ell, i és que el tenia davant meu, el sol li resseguia les espatlles cobertes amb una camisa Blanca molt fina. Duia uns texans atrotinats i malmesos pel temps que devia fer que les seves cames els duien posats, l'aire fresc que circulava per aquella ombra li feia voletejar els seus cabells castanys i un alè de tristesa s'havia instaurat en aquells ulls que donaven llum als estels de la nit. Per què devia estar trist? Per què aquells llavis molsuts i enrogits ja no somreien? De cop i volta en William em preguntà en què estava pensant i jo, tartamudejant, vaig respondre-li que senzillament estava cavil·lant com escriure el que estava veient. Ell s'assegué al meu costat i em féu tancar els ulls. Em va demanar què veia i lògicament vaig respondre-li que res. Ell deixà anar un somriure burleta i em va dir:

- " No miris amb els ulls, mira amb la ment i t'adonaràs que to formes part de milions de coses que desconeixes. " "

- " Ja ho sé que un sempre creu que ho coneix tot i potser realment no coneix res. " "

- " D'on has tret aquesta frase, Tallulah? " "

- " No ho saps William?, to ens la vas dir un dels primers dies del curset. " "

- " Óndia!; doncs tens tota la raó del món, no me'n recordava, Tens molt bona memòria Tallulah! " "

- " Només pel que m'interessa. " "

Vaig somriure-li i amb la mirada vaig demanar-li que ell també ho fes. Vaig aconseguir arrencar-li una rialla i recordaré sempre aquell instant.

Aquell matí em va passar volant i tot i que fou molt especial, era el penúltim cop que veuria en William, el dia següent s'acabava el curset.

Durant la tarda vaig estar passejant amb bicicleta junt amb en Paul, la febre ja li havia marxat i feia més bona cara. Ens arribàrem, per la vora del riu, fins al naixement del gran riu Rakaia, era esplèndid, feia una tarda d'estiu no gaire calorosa i s'estava molt bé contemplant com queia l'aigua amb virulència riu avall. Vàrem berenar asseguts sobre una roca molla i més tard aprofitàrem per banyar-nos. S'estava ponent el sol hi havíem de tornar cap a casa, Jodie em devia estar esperant per sopar, amb un bon plat d'albergínies. Vaig arribar a casa quan ja era fosc, evidentment la meva beta feia una bona estona que m'esperava i em va rebre amb una mirada de desafiament que vaig contrarestar amb un fort petó a la seva galta malhumorada. Se li escapà un somriure i encetàrem una bona conversa. Li vaig explicar tot el que havia estat fent durant aquell dia i també que l'endemà en William se n'anava a Warborough. Em notà trista però no podia dir-li el que sentia. Aquella nit passà amb molta lentitud i amb veritables esforços per conciliar el son.

El matí següent arribà amb pluja, era potser la primera vegada que veia ploure en ple estiu, tot i això vaig assistir al curset com cada dia, però era l'última vegada que ho feia. En William entrà a Paula amb el cap cot i s'anà acomiadant amb dolces paraules esperançadores per al nostre futur. Ens delatà que havia estat molt feliç compartint aquells quinze dies amb nosaltres i que li sabia greu haver de deixar un poble com el nostre. Estava molt prim i amb els ulls enfonsats en una mena de bossa que s'enduia tota la màgia de la seva mirada. Aquell dia no vàrem escriure res, ni tampoc ens vàrem quedar les dues hores pertinents. Quan vaig sortir de Paula, en William em seguí amb la mirada i ella em digué l'adéu més tendre que he rebut mai. Vaig arribar a casa ben xopa, els meus cabells semblaven la cascada del riu Rakaia i l'aigua de la pluja es barrejava amb les llàgrimes que durant tot el camí cap a casa havien anat desfilant per les meves galtes. Em sentia trista i notava com si una part de mi se n'anés amb ell, no ho entenia, però ell m'havia ensenyat a creure en un futur, a creure en el que no podia veure ni tocar, a creure en mi mateixa i no m'agradava gens que se n'hagués d'anar. Després d'uns dies de no voler sortir de casa i de pluges intenses, tornà a brillar el sot. L'estiu encara no s'havia acabat i per molt que jo ja sabés que res igualaria els quinze dies del curset, havia de seguir divertint-me encara que tingués un buit enorme a dins meu.

Vaig sortir amb en Paul gairebé cada dia, ens anàvem a banyar al "mitja lluna" i fèiem llargues excursions amb bicicleta, m'ho vaig passar força bé, fins que un dia de principis de setembre vaig rebre una carta d'en William, vaig afanyar-me a arribar a la meva habitació per obrir-la.

La carta començava així:

" Estimada Tallulah,

et deu haver sorprès bastant rebre una carta meva, però necessito dir-te una cosa.

Et vaig mentir. Et vaig dir que me n'anava a Warborough per treballar en un altre institut i la veritat és que me'n vaig anar perquè fa temps que estic malalt. Sóc a l'hospital General de la ciutat de Warborough, fa dos anys que tinc càncer de pulmó. Durant uns mesos he anat a les sessions de quimioteràpia que el meu metge em recomanava, per allargar-me la vida fins arribar a trobar un donant. No T'han trobat i després de passar

una temporada per Europa viatjant, he decidit tornar al meu país per morir. Abans d'això, volia retornar al poble on vaig néixer i al poble on vaig ser més feliç durant la meva vida. A Hokitika em vaig enamorar de la dona més bonica del poble i possiblement del món sencer, vaig casar-m'hi, i vaig tenir una filla.

No deus entendre per què t'explico tot això, però ara bé el motiu principal d'aquesta carta, la meva dona estava embarassada i durant el part va morir degut a una massiva pèrdua de sang. La meva filla va néixer morta i immediatament després que el metge m'ho comunicés, vaig marxar del poble plorant de ràbia i de feblesa, d'impotència i desolament.

Com t'he dit abans, fa dos anys que em van descobrir la malaltia i ara, quan ja sóc al final de la meva vida, he volgut tornar al poble per morir al mateix floc que la meva dona i la meva filla, durant aquesta estada al poble, a part de retrobar-me amb el passat t'he conegut a to i perdona'm que t'ho digui, però eres la viva imatge de la meva filla idealitzada, del somni que mai més podré fer realitat, del somni que he fabricat sempre d'ella. Gràcies per existir i per fer-me tan feliç aquests dies del curset. Haver-te conegut m'ha ensenyat a valorar, una mica més, la meva vida. Amb tu, he descobert que els somnis, a vegades, es poden fer reals.

Ara llenca aquesta carta i segueix la teva vida, busca sempre la felicitat en el teu interior, hi és, i encara que a vegades se't resisteixi, no abandonis mai la lluita per a ser feliç."

Les mans em tremolaven i els ulls relliscaven per entre unes llàgrimes roents i plenes de sentiments confosos. El meu pare era en William !

Vaig sortir de l'habitació i corrent per casa vaig buscar a la meva beta. Ella s'espantà al veure'm en aquell estat i em preguntà què tenia. Jo sense respondre-li vaig demanar-li que m'ensenyés l'única foto que tenia del meu pare i que jo mai havia volgut veure. La va treure d'un calaix i me la va donar. Era ell, no n'hi havia cap dubte.

Vaig explicar a Jodie tot el que en William m'explicava a la carta i li vaig demanar que em portés a Warborough aquella mateixa nit. No s'ho va pensar dues vegades i vàrem agafar el cotxe per travessar el país, vàrem estar tots la nit viatjant i finalment a les deu del matí, entràvem a Warborough, ens informarem d'on era (hospital General de Warborough i vam arribar-hi després de donar moltes voltes. Vaig preguntar per en William i una infermera, que devia tenir l'edat de la meva tieta, m'envià a la primera planta. Vaig córrer per buscar l'ascensor i vaig prémer el botó 1. Un cop al primer pis vaig cercar una altra infermera, la vaig trobar, aquella era més gran que la que ens havia atès a la planta baixa. Tímidament, vaig tornar a preguntar per en William. Ells abaixà la vista i restà uns instants en silenci. Jo tremolava de nervis que m'impedien contenir la desesperació dels meus ulls. Ella tornà a alçar la vista i amb una veu tendra i pausada, m'explicà que en William havia tancat els ulls per darrer cop ahir a la tarda, per somiar, per sempre més, en la dolça tristesa de l'oblit.